

La crisi del «punk»

«El sistema et penetra, tio!»

¿Fins a quin punt hi ha darrere els «punks» dels nostres carrers un sistema coherent de vida? Per damunt de la irritació, la simpatia o la incomoditat que ens poden provocar, hi sorgeix aquest interrogant. No han quallat com a moviment més que en la popularització d'alguns dels seus emblemes. La seua estètica de la catàstrofe i la violència té un atractiu morbós i repulsiu, però ells es vesteixen de «punk» quan unes hores lliures els permeten fugir del treball o l'estudi, de l'oficina o la llar. No són els primers que han hagut de fer-ho, ni seran tampoc els últims.



Viu en barris perifèrics i són fills de classe treballadora, immigrants en la major part

Els uns es declaren àcrates, els altres, anarco-feixistes, molts proclamen que no són ningú

Al voltant de l'any 1976 comença a esfondrar-se l'edifici de la música internacional, constituït fonamentalment per grups com Rolling Stones, Led Zepelin, Pink Floyd, etc. Els temps estaven canviant, com deia Bob Dylan, i una societat superindustrialitzada donava pas a un altre tipus de ritme musical i,

FERRAN TORRENT

consegüentment, d'actituds enfront de la vida.

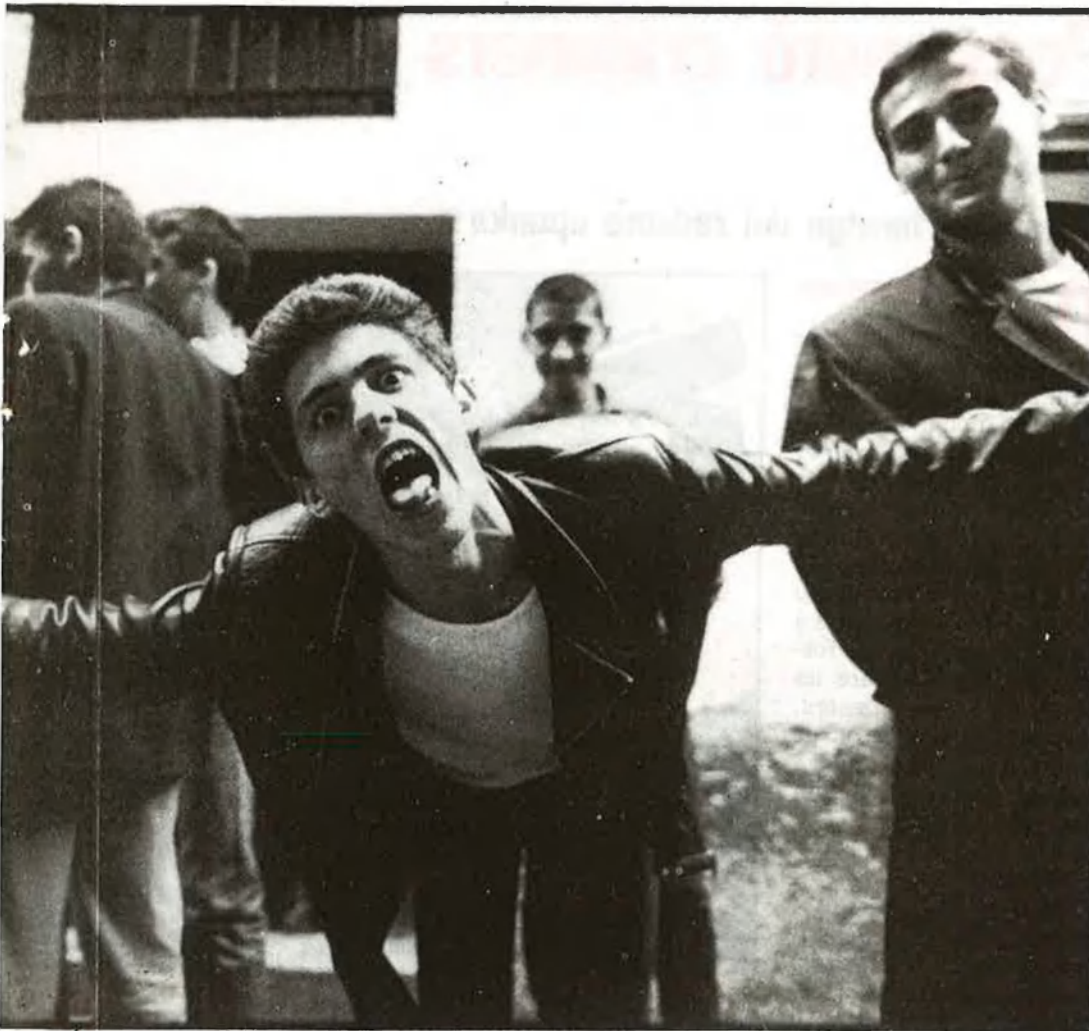
És la joventut d'Anglaterra, d'altra banda la societat més conservadora d'Europa, la que paral·lelament inicia una contraofensiva contra la línia musical dels grups adés esmentats. No els agrada, diuen, que els seus ídols es facen vedettes ni que actuen en concerts multitudinaris, perquè això suposa

l'absorció per la societat. A més, la música roc s'ha envellit pels anys d'inactivitat. És inevitable un nou gir que adequarà els textos a la nova realitat; una mescla de cinisme i violència dirigida al que ells consideren un sistema de vida deshumanitzat. Antres i garatges dels suburbis de Londres s'habiten de guitarristes, les lletres dels quals intenten transgredir els límits de la permissivi-

tat d'un benpensant amb bolet i paraigua: D. Bowie, Ultravox, John Cale... obren l'estil *punk*, que pretén ser una nova forma de vida, *new way of life*.

Era un moviment que caminava cap a l'autodestrucció, però d'una manera plenament conscient. Kamikazes que estimaven la ciutat, carn de claveguera que feien música provocadora i vestien de negre com a negació del

ue estimaven la ciutat, carn de claveguera que feien música provocadora ...



color i del temps que els tocava viure. Abillats amb caçadores de plàstic barat —eren i són de classe baixa— i fàcil de transformar, s'agredien ells mateixos per demostrar que no eren ningú: *I'm nobody* era la pintada que molts lluien al braç o al pit. Milers de joves començaren la batalla contra la vella societat anglesa, que no mostrava sorpresa, acostumada com estava a plantar cara a rebel·lies juvenívols amb final de lliura esterlina d'embolcall. Les lletres d'una cançó transgressora, irònica o provocadora de Sex Pistols, les posà en conserva una multinacional del disc. La vida són quatre dies, nano.

A hores d'ara, a Anglaterra només resten les cendres de la gran falla que fou el moviment *punk*. Cendres que volaren cap a l'Estat espanyol que, com sempre, ha rebut l'últim alé de protesta d'una manera adulterada en el contingut, encara que no, amb matisos, en l'estètica o en la imatgeria que va crear el moviment. Al País Valencià són escassos, els *punks*, i, concretament, a la ciutat de València es reuneixen en un parell de locals; en aquest cas, una lleteria del districte marítim.

«Mira, tio, ací la cervesa és més barata», contesten quan els assenyaless la contradicció del lloc de conversa. Acaben d'eixir

de l'ou i semblen una colla que està de tornada de moltes rebel·lies anteriors: tenen entre 16 i 20 anys, aproximadament, viuen en barris perifèrics —Sant Marcel·lí, Mislata, Tres Forques...— i són fills de classe treballadora, immigrants en la seua major part. Uns es declaren àcrates, altres anarco-feixistes i alguns, més fidels a les arrels que imiten, se senten participants de la misèria del no-res més absolut: no són ningú.

Per a ells, res no ha canviat ni hi ha possibilitats que alguna cosa canvie, almenys en la intensitat revulsiva que voldrien: «La política és una puta merda», «passe de política» o

«el PSOE s'obrirà de cames com tots els partits», són declaracions de principis que barren el pas a qualsevol intent d'establir un diàleg sobre la situació actual. Un sector es declara no-agressiu, però opinen que hi ha una violència que ve provocada per la mateixa societat. És per això que, segons ells, tenen una actitud de resistència contra l'intent del «sistema» d'absorbir-los. Un altre sector, però, adopta verbalment un atac virulent contra la democràcia per tal de preservar-se: «El feixisme utilitzava la violència, la democràcia, la propaganda. A tu mateix, per treballar, el sistema et dona pel cul.» L'afirmació prové d'un dissident que fa que instintivament et palpes la panera, perquè vens de l'altra barricada, introduint-te llibreta en mà en un món que sembla pur i incontaminat de radiacions alienadores.

Amb tot, alguna cosa els uneix amb la trinxera d'enfront: el sexe. Follar, follen, però no tot el que desitjarien, queixa mundial que afecta fins els moviments més avançats: «Als nostres grups hi ha poques ties, i damunt són puritanes.» Aleshores el *punk* es converteix en una mena d'almogàver en versió urbana: «quan volem fer-ho, anem a buscar-les fora». Elles assenteixen amb el cap solidaritzant-se simbòlicament. Potser el sistema utilitze el sexe per a readaptar-los; però és igual, hi ha coses contra les quals és impossible lluitar: «quan pica la coseta es busca el remei, tio». No pots evitar un somriure i la pregunteta es fa inevitable: «a tu no et pica?» La resposta és ben simple per a deixar-los descol·locats.

T'ho has d'agafar amb paciència si vols mantenir

i que vestien de negre com a negació del color i del temps que els tocava viure.

una conversa amb els *punks* i els *mods* de la lleteria. No cal dir que són gent simpàtica; «Fofó», «Fraga» o la «Pimpinela Escarlata», representen alguns dels malnoms amb què es coneixen els uns a als altres. La paraula merda va d'un costat a l'altre com si fos una pilota de ping-pong. Entre rialles i cerveses de litre que paga un servidor, algú s'ho pren amb serietat i comenta la falta d'alternatives: «No treballe, no estudie i mon pare és a l'atur. No puc demanar-los diners, ixes al carrer sense un duro. Què puc fer? Aleshores em pega per anar de *cantarín*.» I em mostra el cabell estil Rodríguez Sahagún, les ulleres fosques i la vestimenta. «Les drogues, al contrari del que pensa la gent, no ens interessen.»

És possible que siga un tòpic, però, en definitiva, el fons de la qüestió és la falta de perspectives. No hi ha *punks* fills de la burgesia; *tecnos*, en tot cas. Coentor que circula pel barri de Jerusalem i la Gran Via. És fàcil ser modern quan es disposa de tot un futur per davant. La música *techno* dona ritme a un cos regat amb whisky, mentre que el *punk* nega de cervesa barata carn de suburbi. Com una divisió de classes actualitzada. Entre l'elogi incondicional i el rebuig immoderat, sovint s'oblida, en parlar d'aquest tema, l'estranya lucidesa —pessimista i autodestructiva, si es vol, però ben realista i concreta— que anima els seus discursos i les seues actituds. I una virtut irritant, però impagable: deixar descol·locats, sense resposta, tots els qui queden fora: «El sistema et penetra, tio.» És només un moment, però te n'ixes de la lleteria amb la sensació que ets un imbècil. Després et recuperes.

Pocs, però cridaners

La música ferotge del reducte «punk»

Joan BENLLOCH

Doncs si, encara que sembla estrany, el moviment *punk*, *hard-punk*, *after-punk* o com vulga dir-se, ha arrelat en diversos punts de la geografia estatal. I, ben segur, València és el reducte més pintoresc d'aquest centenars de *punks* urbans. En són pocs, però s'han unit com una pinya a una idea comú i a una forma diferent de veure les coses. D'alguna manera, representen un sector de joves irritats que desitgen trencar amb tot el que la societat els ha deixat.

L'udol rebel

Amb noms agressius i molt significatius, Seguridad Social, Interterror, Urgente, Extrema Cordialidad Homicida o Nuevo Ejército de Salvación, aquests grups són formats per gent molt jove i inexperta musicalment, que compensa aquesta deficiència amb una rebel·lia, amb motius o sense, com a única senya d'identitat. Tots ells fan una música estrident, terriblement agressiva i sense cap classe d'adorn. De vegades, se'ls acusa de reaccionarisme ideològic en les lletres o de prendre una postura masclista i tancada en certs moments. Tot això sense comprendre que aquesta actitud és simplement una arma que utilitzen per atacar allò que ells mateixos detesten.

«Punkies»: parlem-ne

El panorama musical canvia, d'un dia a l'altre, radicalment. Encara que,



entre els *punkies*, això no s'esdevé amb la mateixa velocitat. I és que, el *punk*, és un cercle tancat on l'evolució és lenta. Quasi podríem dir que són els mateixos de sempre. Els mateixos que un dia van començar l'aventura *punk* a València i que, a base de caboteria, han aconseguit subsistir en aquesta ciutat amb una clara tradició tecnòfila.

I, ara, parlem-ne: Seguridad Social és un trio amb una feresa quasi primitiva. Capaç de fer les lletres més misògines: ...te-encontré / entre los escorbros / y no te dejaré escapar / hace tiempo que buscaba una chica así / ahora que estás a mi lado / me siento feliz... / Cuando llegue a casa / te desataré / y te quitaré el bozal / y me dejaré morder...» Tenen

Els grups estan formats per gent molt jove i inexperta musicalment. Fan una música estrident, terriblement agressiva i sense concessions de cap mena.